

Иваница със замъглен поглед се откопчва от ръцете ѝ, търси шапката си...

- В събота. Сбогом, Ефросина!

Долу, при вратата, се сблъсква с един императорски находник.

- Кого търсиш? - го пита неспокойно момъкът.

- Писмо от василевса за кира Ефросина.

Съмнение и гняв клъцва сърцето на княза. Той се ^{за}увива в тъмната си наметка. Със запалени борини телохранителите довеждат конете. Алени сенки трепват по искрящия сняг.

Все едно! Трябва да се свърши... - процежда глухо през зъбите си Иваница и яростно убожда коня ~~се~~ в хълбоците.

Горе хетерата дълго следи от прозореца пламтящата дия, след това разтваря императорската вест.

... Князът крои опасни неща. Никой не може да откъсне мисълта му от родината. Ни си единствената, която можеш да го задържиш. Преди няколко време той е изгорил някакво писмо. По парченцето пергамент, намерено в пепелта, си личи че е било от България. Ако пленникът избяга, Асен ще се съюзи с кръстоносците и ние сме загубени. Разчитам на тебе много...

Ефросина сбръчква тънките си вежди и дълго гледа замислено пергаментата.

Бдра прозрачна сълза лъсва върху края на окото ѝ, и измива всичките ѝ грехове.